

ЕРАТРИЛЪР

ДИРЕКТИВАТА

Майк Форд е въвличен
в съблазнителна и опасна игра с властта

МАТЮ КУЪРК

The Directive

Copyright © Matthew Quirk, 2014.

This edition published by arrangement with Little, Brown, and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

© Юлия Чернева – превод от английски език

© Димитър Стоянов – Димо – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2014

ISBN 978-954-389-273-0

МАТЮ КУЪРК

ДИРЕКТИВАТА

EPA

Полицията затягаше обръча. Чувствах как кръвта му засъхва и стяга като люспи кожата ми. За всички аз бях стрелецът. Знаех, че трябва да вдигна ръце, да се предам и да поверя живота си на представителите на законите, които се бях заклел да спазвам и които бяха разделили семейството ми.

Или можех да се предам на убийците. Те чакаха в черния автомобил до мен – единственият ми път за бягство. Задната врата се отвори. Бях невинен, но бях видял достатъчно и знаех, че истината вече няма значение.

Към мен се протегна ръка.

Единственият изход беше да затъна още повече.

Качих се в колата.

1.

Четири дни по-рано

Никога не залагай в играта на друг. Това е елементарно правило, което научих от баща си. Тогава какви ги вършех, докато вървах по уличка в Манхатън и стисках деветстотинте долара в джоба си, отправяйки се към банда измамници, които играеха „Познай картата“ и които днес, изглежда, бяха решили да разнообразят наръгванията с нож с карти.

Нямах представа. Но ако разсъждавах трезво, вероятно щях да се досетя, че това има нещо общо с осемте часа, които бях прекарал онзи ден, съзерцавайки шарките на порцелана, избран от моята годеница и бъдещата ми баба.

В луксозния универсален магазин „Бергдорф Гудман“ има малка атракция, която наричат „Апартамент за сгодени“, където продавач с костюм от три части и върволица от добре поддържани жени ти демонстрират луксозни стоки, докато накрая гарафа за хиляда и петстотин долара започне да ти се струва приемлива.

Бабата, Ванеса, беше дошла за подготовката на сватбата, тъй като майката на Ани бе починала преди много години. Продавачът говореше с акцент и ни показва всеки възможен вариант на подноси, ножове, вилици, чинии, чаени чаши и купи.

Ани не държеше много на материалните неща – никога не ѝ се беше налагало, но видях, че баба ѝ я обработва с тежестта на фамилното име Кларк и семейните очаквания.

Четири часа станаха пет. Това беше втората ни спирка за деня.

– Майк? – попита Ани и двете с баба ѝ се втреничиха в мен. Продавачът и харемът му се мръщеца зад тях като съдебни заседатели. Бях се разсеял. – Чу ли ме? Чаша и чинийка с плоско дъно или със столче?

– Ами, предпочитам нещо семпло – отвърнах.

Ванеса ми отправи усмивка, която не докосна очите ѝ, и каза:

– Разбира се. Не мислиш ли, че това е малко по-изискано или може би... по-елегантно?

Ани ме погледна. Бих сторил всичко, за да я направя щастлива, но след четири дни на обикаляне в Ню Йорк по суперскъпи магазини енергията ми се изчерпваше.

– Именно – съгласих се.

Ани изглеждаше разтревожена, а Ванеса – ядосана.

– Е, кое да бъде? – попита баба ѝ. – Това беше въпрос.

Преди две години бащата на Ани беше изпратил немски овчарки да ме убият, но сега започваше да ми се струва добряк в сравнение с Ванеса.

Ани отмести поглед от баба си и го насочи към мен.
– Майк?

Аржентинецът завъртя на китката си ръчния си часовник. Ванеса опъна като гарота луксозна кърпа за хранене. Очите ми бяха толкова пресъхнали от безкрайното виране и яркия блясък на лампите в универсалните магазини, че клепачите ми боцкаха, когато ги затворех.

Все повече ме привличаше идеята да замахна с ръка и да съборя всичко от масата, но това вероятно нямаше да бъде най-добрият ми ход.

Изцъках с език.

– Съжалявам – рекох. – Бихте ли ме извинили? Току-що се сетих, че счетоводителят ми трябва да се обади към края на работното време.

Беше лъжа, но подейства. Ако за семейството на Ани имаше нещо свято, това бяха парите. Това ме избави.

Отправих се бързо към изходите. Аржентинецът ми махна с ръка да се върна. Може би имаха стая за спешно възстановяване с масаж на очите и специална програма за изтощени годеници, но аз се нуждаех от въздух и от улиците.

2.

Бях съзрял играчите на „Познай картата“ с периферното си зрение, докато отивахме в „Бергдорф“. Бяха в странична уличка, отрупана с боклуци, някъде на половината разстояние от мраморните изложбени зали на Пето Авеню и търговския център за средни американци, в какъвто се беше превърнал Таймс Скуеър.

Проправяйки си път по многолюдните тротоари, аз видях измамниците в действие срещу туристите. Един джебчия работеше усърдно сред тълпата, насъбрала

се около китаец, който скицираше портрети. На срещнатата страна няколко кандидат рапъри примамваха минувачи, написваха имената си на компактдискове от десет долара и после използваша неприкрити заплахи, за да завършат продажбата. Шумът и мошеничествата на улицата ми се отразиха добре след съветите на принудителни обноски и въздуха, затоплян от климатици.

Не знаех къде отивам и скоро усетих, че завивам към мястото, където бях забелязал да играятна „Познай картата“. Изненадах се, когато видях, че измаматата продължава, въпреки че се бяха преместили в другия край на улицата.

Мошеникът, който раздаваше картите, беше дълъг като върлина бял мъж и излъчваше отчаяние и сила. Носеше прекалено голяма за главата му бейзболна шапка на „Янките“, смъкната над очите му, а джинсите му висяха по средата на задника.

Вместо маса използваше три кашона от мляко, поставени един върху друг и застлани с вестник. Мъжът местеше картите и бърбореше:

– Двойките губят, асото се заплаща. Тука има, тука няма.

Той ме погледна, но се престори, че не ме забелязва, докато се приближавах. Леко повдигна вежди, показвайки на останалите от екипа, че играта продължава. Играчите бяха четирима.

Когато стигнах до тях, мъжът им направи едва забележим знак и те ми сториха място, за да застана поблизо. Картите летяха и парите сменяха притежателите си. Не че това имаше значение. Всичките работеха в един отбор и въртяха едни и същи пари. Така се действаше в „Познай картата“.

И затова беше глупаво да рискувам дори десет цента. Макар да знаех номерата им, трябваше да ги победя в собствената им нагласена игра.

Трябваше да се замисля какви ги върша, по дяволи-те, а после да отмина и да се върна в „Бергдорф“ при сребърните лъжици.

Аз обаче се включих в играта. Онзи, който даваше картите, започна да ме обработва:

– Залагай или си тръгвай. По-нататък по улицата дават „Цар Лъв“, ако искаш да зяпаш. Тук е само за играчи.

Не му обърнах внимание. Престорих се на уплашен и на дързък – типична мишена, която се прави на отворен. Боже, наистина приличах на такъв. През седмицата бях толкова зает с работа, че казах на Ани да ми вземе някакви дрехи за пътуването. Бях с пуловер с V-образно деколте, синьо сако, панталони от молескин и лодкарски обувки. Предполагам, че тя се е опитала да ме представи като яхтсмен за срещата ми с баба ѝ. Имах вид на богат и глупав човек, който може да се раздели с част от парите си.

Членовете на екипа пристъпиха зад мен, подбутвайки ме по-близо до играта. Това се наричаше „затваряне на портите“ – част от зарибяването на мишената, първият етап на кратка измама. Играеше само една жена, която току-що беше спечелила два пъти подред. Залогът се беше вдигнал на четирийсет долара. След като дилърът раздадеше картите, играчът слагаше парите си пред картата, която предполагаше, че е асо пика. Някой можеше да увеличи залога, като удвои сумата върху друга карта. Най-високият залог оставяше само един играч и един залог на раздаване. И в това беше ключът на измамата.

– Той вече не приема залозите ми – прошепна ми жената. – Твърде добра съм. Досетих се.

Тя беше метър и шейсет, бледа, руса, градско същество с ожесточен поглед и тяло, което беше трудно да пренебрегнеш.

– Помогни ми – добави жената с многозначителен поглед, пхна в ръката ми осемдесет долара в употре-

бявани двайсетачки и се притисна до мен. – Сложи ги на картата вляво.

Някакъв хлапак с нездрав цвят на лицето и запушен нос хвърли четирийсет долара в средата. Взех парите от жената и ги сложих пред картата вляво. Дилърът погледна залога и явно се ядоса, а после обърна картата до залога ми, която се оказа асо пика, и ми даде сто и шейсет долара.

В измамата „Познай картата“ има класически роли. Привлекателната жена вляво от мен беше „помощният двигател“ и задачата ѝ беше да ми внуши, че в залагането няма риск, да ме накара да повярвам, че е възможно да победя „банката“, и да ме убеди да заложа собствените си пари. Побутнах към нея парите, които току-що бях спечелил. Тя понечи да ги вземе, но дилърът я сграбчи за китката.

– Какво правиш, мамка му? – попита той. – Моят човек спечели. Късметът на начинаещия.

– Парите са нейни – рекох. – Заложих заради нея. Той се извъртя към мен.

– Не ми пробутвай тези тъпотии от Уолстрийт. Искаш ли да играеш? Залогът се вдигна. Или ще похарчиш всичко за ново моряшко костюмче?

Скарай се на мишената. Това обикновено е финалната фаза на зарибяването. Бях обиден, ядосан и жаден за отмъщение – готов за обиране.

– Тъглчето на асото е подгънато – прошепна в ухото ми жената. Сега вече се беше вкопчила в мен като момиче на Джеймс Бонд, напомпвайки самочувствието ми. Крайчецът на асото наистина беше подгънат, но един сръчен дилър можеше да го прегъва и разгъва, когато поиска. Това беше друг начин да ме привлече и да ме убеди, че не мога да загубя. Извадих портфейла си и измъкнах двайсетачка.

Наблюдавах го как раздава картите, като взима две наведнъж и хвърля една. Всеки предполага, че ще

пуснеш долната карта, но ти всъщност даваш горната с измамно завъртане на китката. Този тип не беше много добър, но тактиката беше убедителна, макар и лошо изпълнена.

Картите паднаха. Асото очевидно беше подгънато. Сложих двайсетте долара и после хлапакът изигра ролята си. Той беше подставен играч. Ако уцелиш правилната карта, задачата му беше незабавно да удвои залога, за да не спечелиш. Ако не познаеш, подставеният играч не се обажда и оставя дилъра да вземе парите ти. Играта е безнадеждна.

Залогът на подставения играч остана. Той загуби и дилърът обърна асото, на което бях заложил аз.

– Видя ли? Спечели – прошепна младата жена в ухото ми.

Извадих още няколко двайсетачки от портфейла си. Очите на дилъра светнаха. Около нас вече се бяха насъбрали доста хора. Вдясно от мен стояха няколко добре облечени мъже с атлетично телосложение, които предположих, че са в града за среща на някакво тайно братство. Вляво имаше възрастна китайка, която държеше голяма плетена найлонова пазарска чанта.

Тя се осмели да заложи и пусна десет долара в средата на импровизираната масичка. Може би подставеният играч, който изглеждаше малко бавен, не разбира какво става, защото забрави да удвои залога, и десетте долара на китайката останаха.

Това нямаше значение. Дилърът плъзна в дясната си ръка картата, която бях проследил и знаех, че е двойка, под печелившото ѝ асо в средата, за да го обърне. Докато падаше, печелившото асо някак се превърна в губеща двойка. Дилърът ги беше разменил по време на обръщането. Ето защо, дори да имаш всичките пари на света, за да надхвърлиш залога на подставения играч, никога не можеш да спечелиш.

Знаех всичко необходимо, за да победя тези типове. Извадих всичките пари от джоба си, около деветстотин долара, без похарченото днес, и ги стиснах в шепата си. Обикновено държа много пари. Стар навик.

– Асото се изплаща, двойките губят. Тука има, тука няма. Парите са тук.

Дилърът раздаде картите и продължи да дърдори. Асото вече не беше прегънато. Не му трябваше, след като аз бях извадил парите си и вярвах напълно на хубавицата до мен. Проследих асото.

– Вляво – прошепна жената, вкопчила се в мен, насочвайки ме погрешно. Сложих десет долара в средата, където беше паднало асото. Нямах да ме оставят да спечеля и затова подставеният играч заложи двайсет долара на картата вдясно. Всичко вървеше по плана. Удвоих залога и продължихме да се редуваме да наддаваме.

– Осемдесет, сто и шейсет, триста и двайсет...

– Шестстотин и четирийсет – обявих и сложих парите върху вестника до асото. Хубавото на такъв голям залог е, че когато го сложиш на масата, пачката е достатъчно голяма, за да закрие картите за част от секундата.

Подставеният играч погледна стъписано първо мен, а после пачката, където имаше може би шест двайсетачки. Облиза устни и се обърна за помощ към дилъра.

Наблюдавах ги как погледнаха парите. Дилърът се правеше на невъзмутим.

– Тузарят е алчен. Алчността е хубаво нещо! Залогът е шестстотин и четирийсет долара.

Той трябваше само да размени асото в средата, което аз бях избрал правилно, с едно от двойките отстранни, и всичките пари бяха негови. Трябваше да се престори, че е попритеснен, но всъщност целият сияеше. Поколебах се. Не очаквах с нетърпение да обясня на

Ванеса и Ани, че ще ядем храна за вкъщи, защото са ме измамили на „Познай картата“.

Дилърът вдигна двойката вдясно и я използва, за да обърне асото, на което аз бях заложил парите си. Размени ги, докато го правеше, разбира се, и остави онова, което беше сигурен, че е губещата карта.

– Двойката губи – започна победоносно той, но после си направи труда да погледне картите, и установи, че асото пика му се блещи до моите шестстотин и четирийсет долара. Очите му се изцъклиха.

Зрителите, които не бяха наясно с измамата, се развикаха радостно. Единият мъж ме прегърна.

От години не се бях замесвал в измама с карти. И все пак не беше много трудно, особено с немарлив дилър като този, да разменя картите с безименния си пръст, докато слагах парите. Знаех какъв ще бъде следващият му ход, затова когато ги размени, той ми даде печелившата карта.

Бях спечелил честно и почтено. С измама.

– Ченгета – извика подставеният играч.

Трябваше да го очаквам. Ако играта стане неблагоприятна за тях или измамниците вземат достатъчно пари от жертвата, някой от шайката извиква: „Полиция“ и всички се разпръскват. Това е последният изход от кратката измама. Дори да спечели, мишената пак губи всичко. Мошениците хукнаха. С един замах дилърът прибра в джоба си парите и картите и се опита да побегне. Новите ми приятели, които имаха такъв вид, сякаш можеха да подпомогнат с мускули принципа на честната игра, препречиха пътя му. В резултат на това той трябваше да мине покрай мен. Удари ме в бъбреците и ме събори на земята. Кашоните от мляко се разпиляха.

Другите мъже изкрещяха някои много изобретателни заплахи след него. Аз само го гледах как се отдалечава.

– Нима ще го оставиш да те обере? – попита единият зрител. – Ти си спечели парите честно, пич. На твоето място ще намеря този мръсник и ще си взема парите.

– Никога не залагай в играта на друг. – Повдигнах рамене и тръгнах. Докато излизах от уличката, осъзнах, че се усмихвам. Отдавна не се бях забавлявал толкова. След като оцелях от сблъсъка с мошениците от Ню Йорк, определено можех да се изправя пред моята шейсеткилограмова годеница, баба ѝ и сервизите.

Цялата случка продължи двацетина минути. Скоро се върнах в „Бергдорф“, между Ани и Ванеса. Болката под ребрата ми беше намалела, сега притъпено пулсираше. Артуро демонстрираше качествата на дриги вилици за бира.

– Майк – Ани ме погледна мило, – как се чувстваш? Стига ли ти толкова сватбено пазаруване за днес?

В скута си, без да ме видят останалите, аз разгледах онова, което бях задигнал от дилъра, докато ме повалияше на земята. Когато мишената ти носи провиснал, смъкнат на задника панталон, пребъркването на джоба му е лесно.

Той беше избягал и беше загубил всичко. Бях си взел моите шестстотин и четирийсет долара, плюс още осемстотин за неприятностите си и нож, какъвто не бях виждал – тънък, с красиво гравирана дръжка от розово дърво и месингови винтове. Сигурно беше на осемдесет години, испански или италиански. Не беше сгъваем, но изскачаше със същата скорост и лекота. Имах чувството, че хлапакът го е отмъкнал от някого. Този нож беше един от най-смъртоносните предмети, които бях държал. Затворих го внимателно и го прибрах заедно с парите.

Усмихнах се, когато сложих ръка върху банкнотите в джоба си.

– Много се забавлявам – отговорих и после се обърнах към бабата на Ани. – И мисля, че си абсолютно

права за сосиерата, Ванеса. Само лиможка. И Артуро. – Потрих ръце. – В теб ли са още каталозите от бутика за порцелан „Хавиланд“?

И в този момент, в компанията на моята годеница и баба ѝ в апартамента за сгодени, прокарайки пръсти по осемнайсетсантиметровото острие в джоба си и пачката мръсни двайсетачки, които бях задигнал от уличен измамник, осъзнах, че може би нещо не е наред с мен, както и с мечтата за почтен живот, към която се стремях от години.

3.

Половин час по-късно се срещнахме с бащата на Ани за вечеря във френски ресторант с три звезди „Мишлен“. Той пиеше шампанско и говореше по телефона в средата на безлюдна банкетна зала. Приключи с разговора и поздрави Ани и Ванеса, а накрая погледна мен и после дъщеря си и попита:

– Още ли си губиш времето с този човек?

Никой не отговори.

Той избухна в гръмогласен смях и стисна силно ръката ми.

– Шегувам се! Сядайте!

Лари Кларк, или по-точно сър Лорънс Кларк, беше бивша английска ръग्би звезда, а сега работеше в областта на висшите финанси и управляваше хедж фонд. Той излъчваше агресивност и крепко здраве и обичаше такъв хумор, който те поставя на място, или мами, а после ти се присмива, че си му повярвал.

Лари беше успял да запази атлетичното си телосложение и всеки ден бръснеше плешивата си глава, придавайки ѝ вид на розова силова орбита, към който в днешно време се стремят много изпълнителни дирек-

тори. Стоеше му добре в комбинация с намръщената физиономия, щом ме видеше.

Все още бях в добро настроение от срещата си с измамниците на карти и няхах нищо против да вечеряя и да разменя няколко закачки с Кларк. След второто блюдо се извиних и тръгнах след сервитьора в лабиринта от рафтове с вина. Уредих сметката, преди Лари да има шанс. Наложих се да го убеждавам, но накрая успях да накарам сервитьора да ми позволи да платя.

Удоволствието от надхитряването на мошениците днес следобед беше нищо в сравнение с изражението на Лари в края на вечерята, когато сервитьорът обясни, като ме погледна, че „господинът се погрижи“.

Докато вървахме към парка след вечерята, Ванеса каза, че е уморена, и помоли Ани да я изпрати до хотела. Кларк попита дали може „да ме отнеме за минута“.

Надуших постановка. Ани повдигна рамене.

– Ще го върна жив и здрав – добави Лари, но след хода ми с плащането на сметката и едва прикрития му гняв аз не бях сигурен. Съгласих се. Сватбата беше неизбежна. Може би той най-после искаше да се помирим.

Тръгнахме към отсечка от Пето Авеню, където се намираха прочутата архитектурна фирма „Макким, Мийд и Уайт“, хотелът „Гилдид Ейдж“ и клубовете на магнатите разбойници.

Кларк отвори тежката дървена врата на внушителна градска къща. Може би беше негов клуб и щяхме да постигнем мирен договор на бренди и пури. Не очаквах с нетърпение разговор в клуб, въпреки че през последните две години се бях научил да се забавлявам – да се смея заедно с хората, докато те се оплакват, че са „бедни като църковни мишки“ и колко трудно боравят с осемнайсетметровите си яхти с железни корпуси. Но ако това означаваше да сложа край на неприятностите си с Лорънс, бях готов.

Той ме заведе в библиотеката и седнахме на две кожени кресла „Честърфийлд“. Нямаше учтиви любезности. Кларк се наведе напред и започна направо:

– Познавам семейството ти, Майк. Знам какви хора сте. Ръцете ми обаче са вързани. Ани е взела решение и аз не мога да направя нищо.

Ето какво получих след години на усилена работа – флотата, колежа, право в Харвард, нощите, в които нямах пукнат грош и бях толкова гладен, че си лягах в осем. Може би имах проблеми с приспособяването си към този свят, но докато седях и издържах на гневния поглед на Кларк, осъзнах, че донякъде това се дължи на факта, че порядъчният живот има проблеми с мен. За Лари бях престъпник, а животът ми – поредица от измами.

– Лари – рекох. Знаех, че той мрази фамилиарния ми тон. – С дъщеря ти се обичаме. Отговорни сме един към друг. Грижим се един за друг. Това е нещо мило и рядко срещано. Много искам ти и аз да започнем отначало и да намерим начин да се разбираме. Това би улеснило нещата и би направило щастлива Ани. Какво ще кажеш?

Кларк не отговори, само почука два пъти с тежкия си пръстен по мраморната маса до него. Вратата се отвори и в стаята влязоха двама мъже.

– Това са адвокатите ми – каза и ги представи.

Дотук с брандита и пурите. Най-много от всичко Кларк се измъчваше от мисълта, че си приличаме. Той беше започнал от нищото и бе забогатял от много съмнителни сделки с недвижими имоти в Лондон. Когато за пръв път се беше опитал да ме уплаши и да ме принуди да се разделя с Ани, аз бях намекнал, че знам за мръсното му минало. Това ми даде малко свобода на действията, но и ми спечели враг. Лари ме ненавиждаше, че съм го надхитрил.

Ако се занимаваш достатъчно дълго с измами, можеш да си купиш всичките аксесоари, които са ти необходими, за да изглеждаш почтен, дори обноските.

Опасявах се обаче, че Кларк си е внушил, че е почтен. Това лицемерие е опасно и аз го заплашвах с това кой съм, какво знам и кой ме обича. Колкото и да се мъчеше да ме накара да се откажа от Ани, аз се опитвах да стоя над това. Не ѝ разказах за миналото му. Щеше да изглежда дребно.

– Трябва да уредим някои неща, Майк – каза Лорънс. – Утре заминавам за Дубай, затова за жалост се налага да ги вметя тази вечер.

Единият адвокат му подаде купчина листове, а другият държеше дебела папка с кожена подвързия, която приличаше на корпоративна чекова книжка.

– Някакъв стимул може ли да те накара да преосмислиш връзката ви? Да прозреш, че е в интерес на теб и на дъщеря ми да поемете по различни пътища?

– Шегуваш се – отвърнах.

Лари се втренчи в мен. Беше абсолютно сериозен.

Потърках брадичка и погледнах махагоновите лавици с книги и тримата инквизитори.

В джоба на самото си имах бяла карта, че е дошла сметката от ресторанта – хубава ленена хартия, без орнаменти и прегъната в средата. Извадих я, както и писалка, наведох се и написах нещо, а после я плъзнах по масата, облегнах се назад и скръстих ръце на гърдите си.

За момент Кларк изглеждаше доволен, че съм се съгласил и че може да играе любимата си игра – да се пазари за пари. И после прочете бележката.

Ядосано си пое дъх и пусна листа на масата.

Видя какво съм написал: „Между зъбите ти има семка.“

Езикът му се раздвижи зад устните, докато ме гледаше гневно. След като напуснах последната си работа, много фирми ме потърсиха да отида да работя за тях, затова имах богат опит в отсвирването на хора, които се опитват да ме купят. Лари направи знак на втория адвокат, който ми даде купчината листове.

Разбира се, бях ядосан. Усещах тежестта на ножа в джоба си и за миг в съзнанието ми изплува сюрреалистично видение: ако наръгам единия от тези красиво тапицирани адвокати, ще излезе само пълнежът. Най-вбесяващото обаче беше, че не мога да покажа колко съм вбесен. Това би било в полза на Кларк и на убедеността му, че съм бандит. Не, трябваше да запазя хладнокръвие.

– Може би знаеш, че имаме значителни фамилни бизнес интереси – рече Кларк. – Част от стойността на имуществото е в холдингова компания на името на Ани, а има и друга част за семейни разходи – правни, финансови и данъчни, които трябва да се уредят, преди... – Гласът му постепенно заглъхна в болезнена въздишка.

Започнах да прелиствам документите. Купчината беше дебела и сложна като споразумение за сливане, но всъщност представляваше предбрачен договор, в случай че се опитам да откъсна прекрасната Ани Кларк за милионите, които ѝ се полагаха като единствена наследница на сър Лари.

– Това е правен документ – обади се вторият адвокат.

Благодаря. Кларк непрекъснато забравяше, че съм завършил право в Харвард. Оставих адвокатът да дърдори, прочетох договора и отбелязах няколко места в текста.

– Това е само чернова – добави той. – Отправна точка. Убеден съм, че можем да се споразумеем. Разбира се, имаш право да потърсиш съвет от друг адвокат. Имаш ли някакви проблеми?

Хвърлих книжата на масата.

– Всъщност имам.

Те се спогледаха. Ноздрите на първия адвокат леко се разшириха. Видях, че вълнението им нараства. За тези хора правните битки са нещо по-приятно от секса. Договорът, естествено, беше плесница за мен и бях

сигурен, че Лари иска да се скараме. Нямахме обаче да му доставя това удоволствие.

– На страница деветнайсет има грешка. Вероятно сте мислили за Ню Йорк. Вирджиния се придържа към единния правен кодекс в семейното право – заявих. – Но това не е много важно.

– Чернова – изпелтечи адвокатът на сър Лорънс.

– Добре. Кой иска да бъде свидетел?

– Моля? – попита Кларк.

– Парите не ме интересуват, Лари. Ако този договор ще те разкара от пътя ми, ще го подпиша веднага. Устройва ме.

– Може да напишем друга чернова.

– Не е необходимо – настоях. – Вече го поправих. – Подписах се три пъти на последните страници, станах и му го подадох.

– Ако трябва да отидеш при нотариус, кажи ми – добавих. – Лека нощ.

Ако отърваването от този негодник ми струваше само няколко милиона и подписа ми, бях се измъкнал лесно. Излязох.

Върнах се в нашата хотелска стая и видях, че Ани седи в леглото и работи на лаптопа си.

– Как мина срещата с баща ми? – попита тя. – Виждам, че си оцелял. Маслинова клонка?

– Предбрачен договор.

– Какво? Той не е говорил с мен за това. Издебнал те е в засада?

– И с двама адвокати.

– О, Боже! Ти какво направи?

– Аз ли? Нищо. Подписах го. Ти решаващ, разбира се, но е добре и ти да го подпишеш. Така ще го разкараме от пътя си.

Не знам какво очакваше Ани. Че ще удуша баща ѝ?
Тя остави лаптопа. Поклати глава. Беше ядосана.

– Ще отида при него и... – Отметна завивките.

– Не се тревожи за баща си, макар договорът да означава, че ако с теб се скараме, ти няма да можеш да вземеш джипа ми. – Въпросният джип беше дваисетгодишен „Чероки“ с избеляла боя и без амортизори, от който все не можех да се реша да се отърва.

Дори грубото стряскане на Кларк не можа напълно да разсее приятната мъгла в главата ми след четирите ястия и половината бутилка бургундско вино „Шато л’Ермитаж“, което най-после успя да ме накара да разбера защо хората са толкова обсебени от виното.

Легнах до Ани.

– Ще ме обичаш ли, ако нямам нищо? – попитах.

– Що за въпрос? – съчувствено и малко обидено отвърна тя, но след миг омекна. – Стига, Майк. Разбира се, че ще те обичам – прошепна Ани в ухото ми и после ме целуна.

4.

Нямам много добро мнение за комбинирането – кое с кое си отива и така нататък, но изпитвам силни чувства към една комбинация. Ако менюто тази вечер включваше проникване с взлом, бягство на живот и смърт от полицията или маниакално насилие, не можеш да сбъркаш със „Стийл Ризърв“ в кутия от седемстотин милилитра и бутилка „Олд Кроу“.

Тези две напитки се кандилкаха на седалката до мен в метрото, докато отивах в дома на брат ми. Определено не им беше мястото в голямата платнена торба на Ани с надпис „Спокойно сърце с йога“ и емблемата на мандала майка-земя. Не ги бях опитвал